

Quatre personatges que aparentment no tenen cap relació en comú són els protagonistes de 'Justícia quasi poètica', el nou 'thriller' de Jordi Cervera

Un home molt agraït

Lluís Llorc
BARCELONA

Jordi Cervera (Reus, 1959) és periodista i ha publicat una cinquantena de títols entre poesia, novel·la i literatura infantil i juvenil. Ha estat premiat en tots quatre gèneres.

Ara presenta la novel·la *Justícia quasi poètica*, a la col·lecció Crims.cat de l'editorial Alrevés. "Com a periodista vaig tenir la sort d'assistir al naixement d'Alrevés i he anat veient com Crims.cat, dirigida per Àlex Martín Escibà, es consolidava com l'hereva natural de La Cua de Palla i es convertia en la millor col·lecció de novel·la negra en català. Com diria aquell, m'omple d'orgull i satisfacció formar part d'aquesta banda", assegura Cervera.

La novel·la està protagonitzada per quatre personatges que no sembla que puguin tenir gaire cosa en comú: un filòsof mediàtic amb tendències pederastes, una jutgessa respectada –tot i que nimfò-

mana–, una jove sense futur clar i un petit delinqüent que es pensa que se les sap totes. "En el decurs dels últims anys, per desgràcia ens ha tocat fer un màster intensiu de judicis, jutjats i justícia. Em cridava l'atenció que un mateix fet a mans d'un jutge pogués merèixer només un somriure i en mans d'un altre es convertís en un desafortunament penat amb un grapat d'anys de presó. Això de la justícia no era una cosa justa?" I aquest va ser l'embrió de l'obra.

"M'interessava més com a concepció íntima que com a plantejament de casos concrets; és més la idea de plantejar que els jutges també són humans i que una cosa tan seriosa com la justícia potser no hauria d'estar en mans d'un de sol, sense cap més filtre", matisa l'autor.

Cadascun dels 69 capítols està encapçalat pel nom d'un dels personatges i, així, partint de tres escenes impactants, Cervera va trenant la trama que els reunirà a tots. "El

Jordi Cervera és un autor multidisciplinari ■ JUANMA RAMOS

primer que vaig fer va ser parlar llargament amb dues jutgesses amigues i molt sàvies per mirar d'entendre una mica el complex univers judicial. M'in-

teressava conèixer el funcionament pràctic, el dia a dia i també la manera de fer més personal a l'hora de jutjar algú. Molta d'aquesta informació no

s'ha traslladat directament a la història, però m'ha servit, i molt, de pòsit per entrar en la història amb més seguretat."

Com sol passar en les novel·les negres, hi treuen el nas molts temes incòmodes, com ara abusos –sexuals i de poder–, pederàstia, fills no reconeguts, segrestos i assassinats... "També hi ha amor, records, passió, egoisme, avarícia, venjança, culpa, música, literatura, ràdio...; no res que als humans no ens passi pel cap cada dia amb més o menys intensitat. I diria que també hi ha molta mala llet", afegeix Cervera.

Tot i la complexitat d'aconseguir que les peces del puzzle narratiu encaixin, Jordi Cervera no és autor de tenir-ho tot tan cat. "Abans de començar tenia clares unes quantes situacions, uns quants temes que volia tocar i un marc genèric que podia englobar tota la història, però no m'ha agradat mai escriure amb un guió tan cat. Crec que si tingués la

"M'interessava conèixer el funcionament pràctic, el dia a dia que viuen els jutges"

història pautada al mil·límetre no l'escriuria. M'agrada que els esdeveniments em sorprenguin, trobar-me problemes que cal solucionar o noves vies més interessants, encara que això impliqui sovint haver de refer tota la història des de l'inici, però em resulta molt més atractiu, divertit i estimulant treballar així", confessa.

Dedica tres pàgines a uns agraïments detallats. "Una novel·la, encara que sigui una tasca solitària, va lligada a molta gent i és de justícia mostrar agraïment i deixar-ne constància." Ell sí que fa justícia, sense el quasi. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Aplicats al conflicte calidoscòpic

Classe

Autoria: Sixto Paz Produccions
Direcció: Pau Carrió
Intèrprets: Carlota Olcina; Pol López, Pau Roca.
Dimarts, 6 d'abril (fins al 9 de maig) a La Villarroel (Barcelona)

Reflexió social i presentació fresca i emotiva. En aquests paràmetres es mouen sovint els títols que signa Sixto Paz Produccions. A *Classe* hi ha uns personatges humans, ben vulnerables (que puntualment caricaturitzen) i una situació que acaba sent tot un homenatge al món de l'ensenyament (amb alguna ironia àcida que ho acompanya).

La peça, que té els girs per garantir que ritme i atenció dels espectadors, progressa adequadament. Sense solució planteja un conflicte calidoscòpic.

Teatre de personatges humans i de situació controvertida

Amb una simplicitat de codi, a l'escenari, se salta de les escenes de la reunió al passat de les infàncies dels pares (amb un *flash back* que permet imaginar

classes extraescolars). Sempre, en la voluntat de tots els personatges, hi ha la voluntat que en Brian (el 9 de nou anys) prosperi. Però mai queda clara quin és la fórmula adequada. Des del joc, des de la capacitat d'aixecar curiositats i petits reptes podria ser el camí, però no sempre les famílies o el sistema ho permeten. La proposta (i la direcció de Pau Carrió) juga amb el doble sentit del títol: fa referència a l'escola, però també a les diferències de classe, al repte de garantir l'ascensor social en comunitats democràtiques.

Com a *Pulmons*, Carlota

Pau Roca, Carlota Olcina i Pol López (d'esquena) Un moment del muntatge. ■ ALBERT ERITJA

Olcina torna a ser la parella (l'exparella, en aquest cas) de Pau Roca. Paral·lelament a la decisió de trobar la millor fórmula per al creixement intel·lectual del fill hi ha latent una relació afectiva acabada de trencar. Olcina arrossega una culpa que no la deixa viure. Roca és ara un ingenu i agressiu pare. Pol López és el mestre benintencionat, però maldestre a l'hora d'atendre les advertències administratives: posa punts allà on la burocràcia no fa més que enretirar-los.

Sixto Paz se'n surt, altre cop a La Villarroel, amb nota. ■